

За літо стомлена мілесенька ріка...

Платон Воронько

За літо стомлена мілесенька ріка
Вповільнює ходу свою синяву.
Вона не мріє про дніпрову славу,
Не тішиться стрибками з лотока.

Але коли в закови забере
Зима їй ноги і ласкаві руки,
Ріка обуриться:
"За що терплю я муки?.." —
І повинню кайдани роздере.

В тім герці волею наповниться душа,
А тіло силою наллється молодістю, —
Ріка млини затопить до коша,
А може, й греблю пустить за водою.